

РЕШЕНИЕ

№ 1819

гр. София, 27.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-Д СЪСТАВ, в публично заседание на първи март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Силвана Гълъбова

Членове: Георги Ст. Чехларов
Виктория Мингова

при участието на секретаря И.на Ив. Коцева
като разгледа докладваното от Силвана Гълъбова Въззивно гражданско дело
№ 20231100508582 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл.258 – 273 ГПК.

Образувано е по въззивна жалба на ответника Д. Г. Л. срещу решение от 02.05.2023 г. по гр.д. №44308/2022 г. на Софийския районен съд, 179 състав, в частта, в която са уважени предявените от „Топлофикация София” ЕАД установителни искиове с правно основание чл.415 ал.1 ГПК вр. чл.79 ал.1 пр.1 ЗЗД вр. чл.149 ЗЕ и чл.86 ЗЗД за сумата от 1221,25 лв., представляваща цена на доставена топлинна енергия за периода 01.02.2019 г. - 30.04.2021 г. за топлоснабден имот с аб. №155124, находящ се в гр. София, ж.к. „*****”, ведно със законната лихва от 25.03.2022 г. до окончателното изплащане, сумата от 161,30 лв., представляваща лихва за забава за периода 15.09.2019 г. – 10.03.2022 г., и сумата от 38,90 лв., представляваща главница за извършена услуга за дялово разпределение за периода 01.03.2019 г. – 30.04.2021 г., ведно със законната лихва от 25.03.2022 г. до окончателното изплащане, за които суми е издадена заповед за изпълнение по чл.410 ГПК по ч.гр.д. №15840/2022 г. по описа на СРС, 179 състав, като ответникът е осъден да заплати на ищеца разноски за заповедното и исковото производство.

В жалбата се твърди, че решението е неправилно и незаконосъобразно. Сочи, че първоинстанционният съд неправилно и в противоречие с установените факти по делото е приел, че ответникът е единствен потребител на топлинна енергия и вещен ползвател на имота, като не е съобразил, че е собственик само на 1/2 ид.ч. от процесния имот. Поддържа, че не е установено и датата на публикуване на сумите в сайта на ищцовото дружество, както и че липсват основания за присъждане на сумите за дялово разпределение, респ. лихва върху същите. Предвид изложеното, жалбоподателят моли въззивния съд да отмени обжалваното решение и да отхвърли изцяло предявените искиове. Претендира разноски.

Въззиваемата страна „Топлофикация София” ЕАД в срока за отговор по чл.263 ал.1 ГПК оспорва жалбата и моли първоинстанционното решение да бъде потвърдено.

Претендира разноси.

Третото лице-помагач „Т.С.” ЕООД в срока за отговор по чл.263 ал.1 ГПК не взема становище по въззивната жалба.

Решението не е обжалвано от ищеца в частта, в която предявените искове за главницата за топлинна енергия, за главницата за дялово разпределение и за лихва за забава върху главницата за топлинна енергия са отхвърлени за разликата над посочените по-горе размери, и в частта, в която е отхвърлен изцяло предявеният установителен иск за лихва за забава върху главницата за дялово разпределение, поради което решението е влязло в законна сила в тези му части.

Съдът, като обсъди доводите във въззивната жалба относно атакувания съдебен акт и събраните по делото доказателства, достигна до следните фактически и правни изводи:

Жалбата е подадена в срок и е допустима, а разгледана по същество е **неоснователна.**

Съгласно разпоредбата на чл.269 ГПК, въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата с изключение на случаите, когато следва да приложи императивна материалноправна норма, както и когато следи служебно за интереса на някоя от страните – т.1 от ТР №1/09.12.2013 г. по тълк.д. №1/2013 г. на ОСГТК на ВКС. Настоящият случай не попада в двете визирани изключения, поради което въззивният съд следва да се произнесе по правилността на решението само по наведените оплаквания в жалбата.

Процесното първоинстанционно решение е валидно и допустимо. Същото е и правилно, като въззивният състав споделя мотивите му, поради което и на основание чл.272 ГПК препраща към мотивите на СРС. Във връзка доводите в жалбата за неправилност на решението, следва да се добави и следното:

Съгласно разпоредбата на чл.153 ал.1 Закона за енергетиката /ЗЕ/, облигационната връзка – договор за продажба на топлинна енергия се създава по силата на закона със страни – топлопреносното дружество – ищеца и собственика или ползвателя на топлоснабдения имот - ответника. Съгласно разпоредбата на чл.150 ал.2 ЗЕ, продажбата на топлинна енергия се извършва по правилата на одобрени от съответния орган общи условия, публикувани в един централен и местен всекидневник, като не е необходимо писменото им приемане от потребителите. Тази разпоредба е специална по отношение на разпоредбата на чл.16 ал.1 ЗЗД, според която договор при общи условия обвързва приемащия ги, само ако ги е подписал, поради което възражението на ответника за липса на облигационна връзка, поради неподписването на общите условия на ищеца е неоснователно. Съгласно разпоредбата на чл.150 ал.3 ЗЕ, несъгласните с публикуваните общи условия потребители на топлинна енергия, могат да възразят по съответния ден в 30-дневен срок след публикуване на ОУ, за каквото възражение по делото няма данни. Тази възможност за възразяване от потребителите на топлинна енергия срещу съдържанието на облигационната връзка, обективизирано в ОУ и да уговорят различно съдържание, е основание съда да приеме, че облигационната връзка по продажба на топлинна енергия, дори и възникнала по силата на закона, е договорна облигационна връзка, за която се прилагат съответно правилата за договорите.

От представените договор за продажба на държавен недвижим имот от 04.05.1992 г., сключен въз основа на заповед №ДИ-03-449/91 г. на председателя на ИК на ОБНС „Връбница“, и акт за граждански брак №238/12.08.1984 г. се установява, че ответникът е собственик на процесния апартамент, придобит по време на брака му с Х.Н.Л. в режим на съпружеска имуществена общност.

Неоснователно е възражението на ответника, че същият притежава само 1/2 ид.ч. от собствеността на процесния апартамент и отговаря само за притежавания от него дял от имота. Вещните права, придобити по време на брака, принадлежат общо на двамата съпрузи, а съпружеската имуществена общност е особена съвместна, неделима и бездялова съсобственост. Идеални части от правото на собственост върху вещи СИО може да се придобият само след прекратяване на брака, което в настоящия случай, с оглед липсата на доказателства в този смисъл и липсата на оспорване от страна на ответника, въззивният съд приема, че не е налице. Съпрузите отговарят за задълженията, поети за задоволяване на нужди на семейството при условията на законова солидарност, съгласно чл.32 ал.2 СК. Макар задължението да е поето от единия съпруг, без упълномощаване, съгласие или дори знание за поемането му, ако то е поето за задоволяване на семейните нужди, то другият съпруг се явява солидарно задължен по него, като кредиторът може да иска изпълнение на цялото задължение от когото и да е от длъжниците. Такива солидарни задължения на съпрузите според съдебната практика са например както задължения към доставчици на битови услуги – за вода, енергия, така и за наеми на семейното жилище, потребителски кредити, заеми и др.

При тези данни следва да се приеме, че между страните е възникнало преди и към процесния период облигационно отношение по продажба на топлинна енергия при условията на специалните нормативни актове, както правилно е приел и СРС.

За процесния период са действали Общите условия, влезли в сила през мес.08.2016 г., за които на съда е служебно известно, че са публикувани през мес.07.2016 г.

Съгласно чл.32 ал.1 ОУ/2016 г., месечната дължима сума за доставената топлинна енергия на клиент в СЕС, в която дяловото разпределение се извършва по смисъла на чл.71 НТ, се формира въз основа на определеното за него прогнозно количество топлинна енергия и обявената за периода цена, за която сума се издава ежемесечно фактура от продавача, а съгласно ал.2, месечната дължима сума за доставената топлинна енергия на клиент в СЕС, в която дяловото разпределение се извършва по смисъла на чл.73 НТ, се формира въз основа на определеното за него реално количество топлинна енергия и обявената за периода цена, за която сума се издава ежемесечно фактура от продавача. Съгласно ал.3 на същата разпоредба, след отчитане на средствата за дялово разпределение и изготвяне на изравнителните сметки от търговеца, продавачът издава за отчетния период кредитни известия за стойността на фактурите по ал.1 и фактура за потребеното количество топлинна енергия за отчетния период, определено на база изравнителните сметки. Разпоредбата на чл.33 ал.1 предвижда, че клиентите заплащат топлинната енергия в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят, но съгласно ал.4 на същата разпоредба, лихва за забава се начислява само за задълженията по чл.32 ал.2 и 3, ако не се заплатени в срока по ал.2 или в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят, т.е. не се дължи лихва за забава върху прогнозно начисляваните месечни суми по чл.32 ал.1. От всичко това следва изводът, че потребителят изпада в забава след изтичане на 45-дневния срок от издаване на фактурата по чл.32 ал.2.

Съгласно чл.61 ал.1 Наредба №16-334/06.04.2007 г. за топлоснабдяването, дяловото разпределение на ТЕ между потребителите в сграда в режим на ЕС се извършва възмездно. Съгласно чл.22 ал.2 ОУ, клиентите заплащат на продавача стойността на услугата „дялово разпределение“, извършвана от избрания от тях търговец. В настоящия случай услугата „дялово разпределение“ безспорно е извършена /по делото са събрани доказателства, че за топлоснабдения имот са съставени изравнителни сметки на база извършените от третото лице-помагач отчети на уредите/. По делото е установено, че за процесния период услугата дялово разпределение е извършвана от „Т.С.“ ЕООД, поради което и с оглед осъществената услуга ответникът дължи заплащането и.

От приетата по делото СТЕ, което настоящият съдебен състав кредитира изцяло, е

установено, че сградата, в която се намира процесният апартамент, е топлоснабдена и в нея е въведена система за дялово разпределение. В случая количеството на доставената в цялата сграда топлинна енергия е отчетено от общия топломер, за който се установява от СТЕ, че отговаря на метрологичните изисквания, както и че сумите за топлинна енергия в имота на ответниците и за дялово разпределение са начислени в съответствие с действащата нормативна уредба в областта на енергетиката.

С оглед гореизложеното и поради съвпадение на крайните изводи на настоящата инстанция с тези на първоинстанционния съд, обжалваното решение следва да бъде потвърдено изцяло в обжалваната му част.

С оглед изхода на делото и направеното искане, на въззиваемата страна на основание чл.78 ал.3 и ал.8 ГПК следва да се присъдят разноски във въззивното производство в размер на сумата от 100,00 лв., представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Воден от гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение №6844 от 02.05.2023 г., постановено по гр.д. №44308/2022 г. по описа на СРС, ГО, 179 състав, **в обжалваната част.**

ОСЪЖДА Д. Г. Л., ЕГН *****, адрес: гр. София, ж.к. „*****, *****, ап.45, да заплати на „Топлофикация София“ ЕАД, ЕИК *****, седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „*****, на основание чл.78 ал.3 и ал.8 ГПК сумата от **100,00 лв.**, представляваща разноски във въззивното производство.

Решението е постановено при участие на третото лице-помагач на страната на ищеца „Т.С.“ ЕООД.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____